

сждѣ и ги носѣше кѣмъ майка си. — Азъ ще обеля нѣколко за въ гозбата; нали бива мамо? . . .

„Тази кѣща азъ обичамъ,
Гдѣто съмъ роденъ,
Съ цвѣтя да я накича . . .“

Пѣе Цвѣтанка, а милиятъ ѝ гласецъ се люлъѣ, като медно звѣнче, сѣкашъ чоролика птичка — бърза ластовѣчка . . .

Майка ѝ се доближи до нея, прѣгърна я и отъ сърдце я цѣлуна по разцѣвтѣлото лице . . .

Зеленъ-Здравецъ.